

Търси, докато намериш

Една фирма за почистване на канализационни системи при всяко сключване на договор включвала в него една клауза, според която всички предмети, намерени при филтрирането на тръбите, принадлежат на фирмата. Собствениците на канализацията подписвали договора без възражения. Те не предполагали, че в тръбите може да се намери нещо ценно. Но във фирмата имали богат опит и знаели, че не е така. При всяко почистване те намирали множество златни и сребърни пръстени и халки, ценни монети. Всичко това имало голяма стойност и се явявало допълнителна печалба за фирмата.

През лятото по нашите плажове вечер могат да се видят странни фигури. Това са хора със сита и лопати, които ровят в пясъка и го пресяват. Някой може да ги вземе за призраци или за луди. Но тия хора знаят какво търсят. Те са т.нар. плажни иманяри. Денем хората, които се пекат на плажа, губят всякакви вещи: часовници, мобилни телефони, пръстени, златни синджирчета и гривни. Пясъкът съдържа много интересни неща. Струва си да поработиш за такива съкровища.

Чували ли сте да наричат някого „боклук“? Аз съм го чувал доста често. През бурните години след промените у нас по площадите често се чуваха скандирания: „Червени боклуци!“ Макар че никак не симпатизирам на комунистите, тези слова не ми харесваха. Човек е нещо много повече от това дали вярва в комунизма, в капитализма, в сталинизма или каквото и да е друго.

В такива моменти сигурно всеки християнин си спомня ония думи, които звучат така странно и така обнадеждаващо: „Човешкият Син дойде да потърси и да спаси погиналото.“ За Бога този свят отдавна е заприличал на едно бунце, на блато, в което всичко гние и смърди, разнася се жабешко квакане и няма живот. Бог сътвори земята и човека с цел това да бъде една прекрасна градина. Това ни казва Библията. Тя в началото описва как земята е била пуста и неустроена, място без живот и царство на хаоса. Бог започва да твори и всичко се променя. Мракът изчезва и настава светлина. Мъртвата материя се оживява от живите същества, а накрая се появява и любимецът на Бога, човекът. Божията цел е той да живее добре и щастливо, без грижи и страхове, без пороци и поквара. Човекът е поставен в една прекрасна градина, която трябва да обработва и пази. Създаден му е подходящ помощник, като това помощник означава не толкова да има кой да му съдейства в работата, а да прави радостта му още по-голяма. Двамата могат да имат деца, които да им доставят радост и да напълнят земята с живот.

И точно когато трябваше да се очаква, че човекът ще изпълни Божието намерение и ще живее щастливо и смислено, се случи нещо напълно нелогично и необяснимо. Човекът пожела да надникне там, където не трябваше да надниква и така си навлече гнева на своя Създател. В същия миг земята престана да е така прекрасна и опитомена и се превърна в дива и враждебна пустош. Човекът трябваше сам да се справя с проблемите си, да мисли за хляба и покрива, за здравето и сигурността си. Той вече се отчужди от Бога и трябваше да понесе всички произтичащи от решението си последствия. Земята вече беше едно опасно място, пълно с насилие, място на страдание и непосилен труд, на тъмнина и отчаяние. Вместо да се разкае и върне при Бога, човекът продължи да бяга и така нещата ставаха все по-трудно поправими. Бог призоваваше човека, канеше го, даваше му шансове да се разкае и върне, но напразно. Това с няколко думи е историята, както ни я описва Старият Завет.

В такава среда един ден Човешкият Син дойде на земята в образа на обикновен човек. Дойде да потърси погиналото и да го спаси. С други думи, дойде на това бунце и започна да търси. Който е ходил на сметище, знае какво е там. Една ужасна, смразяваща гледка. Откъде се вземат тези планини от боклуци? Как можем да правим толкова много боклук? А и това е само част от бедата. По-голямата беда е, че и жилищните райони са пълни с боклуци, че навсякъде се веят найлони и опаковки, търкалят се хвърлени телевизори и картони. И това е само един външен признак за това, че и душите на хората са едно сметище. Пълно е с материализъм и егоизъм, с омраза и ненавист, с напрежение и готовност за скандали, с тъмнина и отчаяние, със страхове и несигурност. Хората са обезверени и лишени от надежди, от добри очаквания и позитивни чувства. Всеки е враг на всеки, борбата е безмилостна, личният интерес определя всичко. Децата от рано виждат само лоши неща и бързо стават жертва на това, което виждат около себе си. Не може да бъде иначе. Каквото сееш, това и ще жънеш. Няма друг начин. Дори и вярващите хора не са такива, каквито трябва да са. Или имат някаква формална и традиционна вяра и се считат християни,

защото не са мюсюлмани и са омотани в кълчищата на традициите и безплодната религиозност, или са толкова заети със земните си грижи, че не им остава нито време, нито сили да помислят и за нещо друго, или са така безпомощни пред собствените си слабости, че не могат да направят нищо, за да се различават от околния свят.

Така са били нещата и по времето на земния живот на Божия Син Исус Христос. И Той е дошъл в един свят, който по-скоро е бил едно буннище, отколкото място на святост и истина. Като четем Евангелията, виждаме, че Господ Исус ходеше сред едни покварени и зли хора, сред религиозни фанатици, които навеки са си запушили очите и ушите за истината и никога няма да прогледнат. Трябваше постоянно да се сблъсква с едно дълбоко и отчайващо страдание, с ужасяващи болести и безнадеждна мъка. Виждаше как властниците бяха окупирали всички места и не даваха никакъв шанс на хората да видят поне малко справедливост.

Да дойдеш в такъв свят е или непоправима наивност, или жертва. Наивност, че нещата не са чак толкова лоши, че хората не са толкова покварени, че има още нещо, за което да се заловиш. Нямахме такова нещо. Нещата дори бяха много по-лоши, отколкото можеше да се види на външен вид. Хората бяха много по-покварени, отколкото изглеждаше. Нямахме нито една светлинка в целия този духовен мрак. Въпреки това Човешкият Син дойде, и то точно в най-голямото буннище, точно където щеше да се натъкне на най-свирепата съпротива и щяха да Го осъдят на най-жестоката смърт, която мътният човешки мозък е измислял.

Това беше жертва. Господ Исус не дойде от наивност и непознаване на ситуацията, а именно защото я познаваше твърде добре. Защото знаеше, че тия нещастници никога няма да могат сами да се изтръгнат от тинята и да заживеят като хора, никога няма да могат да се оправдаят пред Бога и да избегнат Неговия гняв. Никога няма да могат да вдигнат глави от калта, в която са се втренчили и да помислят за небето, за вечния живот, за блаженство в Божието присъствие.

Чудесно, но нека се запитаме имаше ли нещо в тази тиня, в това бласто и буннище? Намери ли Господ Исус нещо ценно, заради което да си струва усилието и жертвата?

Това е големият въпрос. Има само един начин да се обезсмисли Христовата жертва, и той е като я отхвърляме. Христос беше така силен и твърд да претърпи огромни мъки и унижения, за което заслужава възхищение и поклон. Но Той направи това не за Себе Си, не за да бъде повишен и да направи кариера. Той и без това си беше на върха на славата и нямахме накъде да се повишава. Христос направи всичко това, което направи, за да бъде то приемано с вяра, да бъде зачитано като жертва лично от всеки един. Прекара един път, за да се върви по него, а не да стои пуст и всички да си вървят по стария път на теснотия и опасности.

Всяка нова спасена душа е едно съкровище в тинята. Тя е като да намериш в канализацията златен пръстен. Калта хвърляш, а него вадиш, измиваш и излъскваш.

Точно това стори с нас Господ Исус. Той ни намери там, в канала, в тъмното и смрадливото, в нашите грехове и страхове. Видя нещо ценно в нас и ни извади, уми ни с кръвта Си и ни излъска. Постави ни на витрината на Своята съкровищница. Край на помята, край на жабуняка. Ние сме извадени оттам за нов живот. Ап. Павел описва тази рязка промяна с най-точни думи (Еф.4:17-24). Това наистина е излизане от една ужасна среда и влизане в нова, чиста и благотворна среда. Той представя нещата така, сякаш всичко става много бързо и решително. Старият човек го представя като някаква дреха, която можеш да съблечеш и с това да се освободиш от всичките ѝ неудобства, от вонята и теснотията ѝ; новият човек е като друга дреха, която обличаш и вече изглеждаш по съвсем друг начин.

Възможно ли е това? Възможно е, когато оставим Бог да действа, когато осъзнаем, че живеем на много лошо място и по много лош начин и когато (това е втората крачка) повярваме, че това може да се промени. Сами няма да можем да се измъкнем. Златните накити никога не могат да излязат сами от канализацията, колкото и да са скъпи. Трябва някой да ги извади. И спасението, и освещението, което го следва, е дело на Святия Дух, Който действа в сърцата ни.

Това е факт, който трябва да ни смирява. За Бога ние сме ценни. Той може да прави разлика между боклук и злато. Няма да допусне нищо да бъде изгубено, но ще обере всичко ценно. Само че съкровището е в пръстени съдове (2 Кор.4:7). То е като злато, сложено в гърне. Гърнето няма никаква стойност и само ако вътре в него има нещо ценно, тогава може да привлече вниманието.

Христовият пример ни показва и как следва да се отнасяме един към друг. Светският начин на отношение към човека е ясен. Уважават се ония, които са богати. Щом са намерили начин да

спечелят пари, значи са достойни за това. А истината е, че този свят е дълбоко опорочен и щом си спечелил пари, значи не си се занимавал със съвсем почтена дейност. Уважавани са силните. Слабите са пренебрегнати и презирани. Уважавани са овластените, макар че всеки знае как се печели власт на този свят и колко почтен можеш да останеш, ако се добереш до нея. Уважавани са учените, защото много знаят, но не се обръща внимание на това, че именно учени са създатели на най-опасните неща на този свят – модерните оръжия, хитри системи за ограбване на хората, безбожни теории за произхода на света и за същността на човека и т.н.

Християнският подход е основан на разбирането, че всеки човек е ценен и крие в себе си бисери и злато. Само че който иска да ги открие, трябва малко да се порови. Това е свързано с изцапване на ръцете, пък и не само на тях, понякога трябва да нагазиш дълбоко в тинята или даже да се гмурнеш в дълбините на калта и вонята, за да намериш къде се крие съкровището.

Така както го описваме, едва ли ще привлечем апетита на някого. Никой не обича да се рови из боклука. Трябва много силна мотивация, за да се хване човек с подобна неприятна дейност.

Мотивацията е само една, да вярваш, че ровенето няма да бъде напразно и че накрая ще намериш това, което търсиш и така трудът ти ще бъде възнаграден.

От моя опит съм разбрал, че ценните неща не са там, където ги търсим. Когато се стремим към близост с привлекателни на външен вид хора, оставаме разочаровани. Всеки би се съблазнил да има за приятел някой богаташ, или някой от тия, дето всяка вечер цъфват по екраните усмихнати и чистички. Всеки би се гордял, че познава някой футболист от националния, или някой прочут треньор. Да, но такива хора често са само една маска, декор, който отпред изглежда истински, но отзад се вижда колко е изкуствен. Това са по принцип хора влюбени в себе си, които не обичат да дават нищо на никого, а да обират най-доброто. Те не общуват с простолудието, а са затворени в свой свят, където се влиза с пропуски и отвън пази охраната.

Ония, които никой не познава и не цени, често се оказват хора с богата душа, гладни за общение, търсещи разбиране и обич. Много пъти съм отивал при болни със свито сърце, а съм се връщал насърчен и радостен, защото съм виждал как те се радват на посещението, как оценяват това, че могат да споделят с някого тревогите си. Много кал има на този свят, много страдание, но там е и златото. Богатите, силните, овластените, умните не принасят полза. Те са като черна дупка, която поглъща енергия и нищо не връща обратно. Както казва Яков: „Нали богатите ви угнетяват и те ви влачат по съдилищата? Нали те хулят почтеното име, с което се наричате?” (2:6,7) Бедните, обикновените хора са, които създават благата, които копаят нивите, пасат животните, карат камионите, учат децата, произвеждат стоките, без които не можем. Да, те са занемарени външно и вътрешно, трудно привличат погледа, не дават признаци, че носят нещо ценно, досадни са, лишени от артистичност и т.н. но ако се заинатиш и отделиш време да се поровиш, ще видиш, че те имат много ценни неща вътре в себе си.

Не искам да кажа, че богатите и известните непременно са лоши хора, а бедните непременно са добри. Така учат марксистите и призовават бедните да изтрепят богатите, за да им вземат парите и накрая да станат по-лоши и от тях. Християнската система от ценности се гради на разбирането, че всеки човек заслужава внимание и грижа, че трябва да бъде изслушан и да получи шанса да разкрие своите способности. Както Господ Исус не беше самотник, затворен в някой манастир, където да приема само отбрани гости, а ходеше сред най-голямата измет, общуваше, интересуваше се кой е болен, кой е гладен, кой е спял, така и Неговите последователи не са хора от висшето общество. Те са труженици, които притежават достатъчно упоритост, за да копаят, да се ровят в калта, да настояват, докато не постигнат целта си.

Може би точно тук е рецептата за успеха на Божието дело. Мнозина са си блъскали главите как да направят църквата силна и многобройна, изпълняваща волята на Господа, жизнена и побеждаваща. Опитвали са различни методи, наблягали са на рекламата, на парите, на големите сгради, на музиката, на поучението, но не са постигали желания резултат. Църквата може да е силна само когато умее да работи, да отхвърля пластове пръст от душите на хората, да не се гнуса да се потапя в калта, да не робува на предразсъдъците, че всички са непоправими боклуци, да упорства в ежедневно досадна и уморителна работа, докато не усети, че напипва нещо и че е близо гърнето със златото. Това е. Труд и само труд. Всичко друго е празно мечтателство и блянове за някакви фантастични средства, които ще привлекат хиляди. Привлича само това да откриеш богатството и така да изпиташ радостта, че си върнал една погубена душа при Господа.

Разпънатиет Моисей

Излизането на евреите от Египет беше един от най-драматичните моменти в неговата история. Това напускане на земята на робството и унижението се придружаваше от особени чудеса, които Бог вършеше, за да защити Своя избран народ. То се беше запечатало дълбоко в съзнанието на всички поколения евреи, дошли на сцената по-късно през вековете. В много псалми намираме описания на чудесата, които придружаваха евреите в пустинята. Дякон Стефан, изправен пред синедриона да отговаря за вярата си в Христос, надълго и нашироко преразказва тази история. И до ден днешен всяко еврейско семейство припомня по време на най-големия свой празник – Пасхата – как Бог е извел Своя народ от Египет.

Но египтяните не бяха единствените врагове на евреите. След тяхното напускане на Египет те бяха нападани от различни враждебни племена. Едно от тия племена бяха амаличаните. Съвсем скоро след като преминаха Червеното море и окончателно бяха избавени от Египет, евреите се натъкнаха на тяхната съпротива и трябваше да водят първата си война. И тук, както и преди, не мина без Божията намеса. Моисей предаде военното ръководство на войските на Исус Навин, а сам той отиде и застана на върха на хълма, държейки в ръце Божия жезъл. Същия този жезъл, с който той си беше служил по време на конфликтите с фараона. Докато Моисей държеше ръцете си нагоре, войските на Израил надвиваха. Падаха ли ръцете му, амаличаните надвиваха. Тогава двама мъже застанаха до него и държаха нагоре ръцете му. Тази гледка е една от забележителните сцени в библейската история – Божият човек, подкрепян от своите приятели и помощници.

Всеки знае колко е уморително да държиш продължително време ръцете си вдигнати нагоре. Ако ги държим пет минути, няма да е трудно. Но половин час, един час, два часа – това вече ще е доста голямо изпитание. Кръвта пада надолу, ръцете изтръпват, ставите болят, тялото се измъчва от ненормалното положение, в което се намира. Ръцете стават все по-тежки и сами падат надолу. Моисей трябваше да напрегне цялата си сила и воля, за да не паднат ръцете му. Всяко падане означаваше лош обрат на битката, означаваше жертви и отстъпление, страх сред жените и децата, които се намираха някъде близо и следяха с ужас какво става. Двамата помощници на Моисей, Аарон и Ор, трябваше да стоят до него и да държат ръцете му.

Много пъти съм препрочитал тази история и всеки път съм изпитвал съжаление към Моисей заради страданията, които трябваше да понесе през въпросния ден. Като истински водач, загрижен за народа си, той осъзнаваше своята отговорност и правеше каквото трябва, за да излезе неговият народ благополучно от това изпитание. Но когато я прочетох наскоро за пореден път, си представих, че Моисей в този миг преживя неща като своята лична Голгота. Като Господ Исус и той се намираше на един хълм; и той държеше ръцете си издигнати, и той изпитваше болки и умора, и той страдаше. Неговото страдание беше много по-малко от това на Спасителя, защото вдигнатите ръце и нарушеното кръвообращение са само част от всичките болки, които носи едно разпъване на кръст. Но в никакъв случай не беше лесна работа Моисей да стои там с вдигнати ръце и това да трае с часове. Това ме накара да възприема този момент от неговия живот като разпятие, причинило му тежки страдания и струващо му огромни усилия. Хълмът в местността Рафидим беше личната Голгота на Моисей. После той сигурно си спомняше дълго тази история и усещаше как ръцете му изтръпват отново, лишени от кръвта.

Всеки има своята лична Голгота. Своя Рафидим, където му се е наложило да води някаква тежка борба. Духовните търсения създават на човека допълнителни трудности. Плътския човек си живее леко и безгрижно, гледа да избягва всичко, което би му причинило някакви проблеми и неприятности. Той не би рискувал никога да се опълчи срещу някого или нещо заради някакви морални или духовни причини. Неговият инстинкт го учи винаги да кара по пътя на най-малкото съпротивление и стигне ли до някаква преграда, като водата да не се мъчи да я събаря, а да си намери друг, по-лесен път. Той не би рискувал да стане враг на някой силен човек или да се противопостави на някаква несправедливост. Самата мисъл, че може да пострада, го кара да изтръпва от ужас. Дори и два шамара да му пернат заради някаква идея или ценност, за него е ужасно и недопустимо. Удобният, лек и приятен живот за него е върховна ценност. Той не би се лишил от абсолютно нищо в името на някакви идеи или убеждения. Неговата идея е „Яж, пий и си носи новите дрехи“. Това е убеждението му. Той може да съчувства на онези, които са изпаднали в беда, но не и да им помага. Може и да помогне, но само ако това няма да му намали ни най-малко

удобствата и спокойствието. Да оцелява за него е най-важното нещо в живота. Готов е в името на своето лично благо да жертва всякакви приятелства, роднинства и т.н. неговата философия е: „Мил си ми, но аз съм си по-мил“.

Духовният човек е от друго тесто. В основата на живота му има други ценности и други цели. Той добива способността да вижда, че наоколо има и други хора; да разбира техните проблеми, да им влиза в положението, да им съчувства. И не само това, но и да им помага. На всичко отгоре към това се прибавя и духовната отговорност. Той трябва да понася упреци и обиди от другите, понякога дори от най-близките си, от своите роднини. Вярата му носи много изпитания. Имало е времена, когато хората са били принуждавани заради вярата си да се лишават от много удобства, да съсипват кариерата си, да попадат под ударите на закона, а понякога дори да заплащат с живота си за нея. Те са поели по своята лична Голгота и са били готови да платят цената за това. Християнският живот много често носи големи, много големи неудобства. Никой няма нищо против хората, които са християни само на име и се сецат, че са такива само когато има преброяване и ги запитат религиозни ли са. Такива християни не обичат да се качват на своята Голгота. Заобикалят я. Но истинските християни няма как да избягнат този пункт от своя път.

Апостол Павел припомня на вярващите, че ако искат да бъдат наистина такива, те трябва да се качват на своята Голгота и да не я заобикалят. Неговите забележителни думи: „Съразпах се с Христос и сега вече не аз живея, а Христос живее в мен“ /Гал.2:20/. На друго място той пише: „Нашето старо естество беше разпнато с Него“ /Рим.6:6/. А във 2 Кор.5:14,15 апостолът показва заразителната сила на Христовата смърт, която е била необходима, защото този свят не е удобно място за Христови последователи; показва и заразителната сила на живота на Христос, Който е бил възкресен, за да покаже, че след смъртта за греха започва живота за правдата. Той добавя още, че „Който са Исус Христови, разпънали са плътта заедно със страстите и похотите й“ /Гал.5:24/.

Личната Голгота не бива да се обърква с неизбежните страдания, които са съдба на всеки човек. Нашите болести, нашите неуспехи, несбъднати мечти – това си е част от човешкия живот и този това го носят не само вярващите, но и всички други. Личната Голгота е нещо различно. Тя е съзнателното решение да се движим не по широкия път, по който всички се движат. Тя е нашият избор да поемем по тесния път, където няма движение, няма развлекателни места, няма удобства. Там не е така привлекателно, както на други места. Което не значи, че християнският живот е скучен. Напротив. Само че християнските удоволствия са с друг характер, вътрешни, незабележими външно. А животът на плътския човек съвсем не е толкова интересен и забавен, колкото изглежда. Напротив, това е напрегнат живот в търсене на все нови и нови сетивни удоволствия, все по-скъпи и все по-вредни.

Личната Голгота е мястото, където се качваме сами и се подлагаме на някакво голямо изпитание, което ще ни струва много усилия, но и ще донесе победа. Авраам имаше своята лична Голгота на хълма Мория, където трябваше да принесе своя син в жертва. Това драматично преживяване промени живота му и той никога повече не забрави този ден. Личната Голгота на апостолите беше да се изправят срещу цялата ярост на юдеите и да продължат да проповядват Христос, каквото и да им струваше това. Личната Голгота на дякон Стефан беше да каже всичко, което мисли, макар и да осъзнава какво ще последва от това.

Никой не караше насила Моисей да се качва на оня хълм и да стърчи там цял ден с вдигнати ръце. Никой не би му се разсърдил, че се е уморил и че ръцете му вече не могат да стоят вдигнати. Той все пак беше стар човек. Но той не слезе. Не отиде да си почива. Не реши, че като началник има право на някои удобства. Той стоя там до окончателната победа, докато не остана никакво съмнение, че амаличаните са разбити и отблъснати. Едва тогава можеше да слезе и да си почине.

Никой няма да ни кара да бъдем истински християни. Хората могат да ни увещават, да ни насърчават, да ни го препоръчват. Но от това няма полза. Трябва всеки сам да осъзнае нуждата си от вяра и посвещение. Всеки сам трябва да реши да се качи ли на хълма или да го заобиколи. Нека не забравяме, че Христос сам реши да мине през Голгота. Това не беше принудително. Никой не можеше да заповяда на Божия Син да го направи. Само Той можеше да реши дали да умре за нас, или да избере удобния и лесен живот на богаташ. Докато Го залавяха и Петър се втурна да Го защитава с нож, Исус разкри, че ако поиска, може веднага да получи дванайсет легиона ангели в Своя защита /Мат.26:53/. Това, че се оставяше в ръцете на грешниците и им позволяваше да правят с Него каквото поискат, беше Негово решение. Той го взе, защото искаше да спаси не собствената

си кожа, а да спаси света. Той имаше пълното право да се защити, но не го направи, за да защити нас, грешните и обърканите.

Голяма сила има съзнателното решение да бъдем истински християни. То ни въвежда в друг свят. Показва ни друг живот, съвършено различен от плътския. Формалното християнство няма да ни струва нищо, но и няма да ни донесе нищо. То ще направи живота ни скучен и безличен. Ще се мъчим с всички да сме добре, на всички да се харесаме и да нямаме нито един враг. Накрая ще забравим кои сме, увлечени от страстта да си правим живота удобен. Ще ни се случи същото като на оня хамелеон, когото пуснали на една шарена черга. Той толкова се мъчил да се слее с всеки от нейните цветове, че накрая от усилие умрял.

Тази случка от живота на Моисей ни припомня важността на общението. Той сам не можеше да издържи да стои с вдигнати ръце. Затова дойдоха двама негови приятели, които да го подкрепят. Това донякъде облекчи страданията му, но все пак болките от изтръпналите ръце останаха. В нашите духовни борби ние не сме сами. Има кой да ни помага. Имаме верни приятели. Имаме хора, които знаем, че са близо и че ще се притекат на помощ, когато ръцете ни отпаднат. Библията ни насърчава да ставаме част от Христовото тяло, съставено от всички изкупени и новородени християни. Няма такова нещо като самотно християнство. В нашето време хората все повече се отчуждават един от друг, всеки улисан в своите грижи и тревоги, всеки зает със своите работи. Това се просмуква и в Христовата църква, която става все по-раздробена. Няма истинско общение, а това дови до обезсилване на всеки поотделно. Дяволът много обича да изолира вярващите един от друг и после лесно да ги изстребва един по един. Ако му се опълчат всички, няма да успее, стреснат от тяхното единство. Общата молитва има особена сила. Господ Исус ни учи да се съгласяваме за нещата, за които да се молим /Мат.18:19/, да не искаме сами да се оправяме, а да търсим помощта на други. Това не ни харесва много, защото трябва да признаем пред тях, че имаме проблеми; опасяваме се, че те ще ни се присмеят, ще ни изобличат, ще ни обвинят като приятелите на Йов; ще ни разнесат навсякъде и всички ще разберат за несгодите ни. Трудно е да преодолеем своите предразсъдъци и този глупав навик да се представяме за много хубави и благоденстващи. И така изтърваме един голям шанс да получим съмишленици, които да се молят с нас и да ни подкрепят. Аарон и Ор са до нас. Те са готови да държат ръцете ни; те са добронамерени и са взели присърце нашите проблеми като свои; те страдат заедно с нас и се застъпват искрено за нас, забравяйки своите лични товари. Това е чудесен шанс, даден ни от нашия Господ. Другите религии са самотни; те търсят усамотение и не обичат да бъдат занимавани с чужди проблеми. Търсят лично просвещение и нирвана, слепи и глухи за всичко наоколо. Но християнството е общение. Затова където е имало истинско християнство, без формализъм и лицемерие, обществата са свикнали да живеят заедно, да ценят всеки и да не пренебрегват никого. Затова тези общества са локомотив на света и задават образа, който да бъде следван. И е жалко, че тези общества под влияние на съвременния индивидуализъм, стават все по-хладни и отчуждени и така съсипват едно ценно наследство от миналото – за което ще плащат цената един ден.

В крайна сметка упоритостта на Моисей означаваше победа за целия народ. Победата не се дължеше толкова на храбростта на евреите или на военните им умения. Каква храброст можем да очакваме от едни хора, които при първите сблъсъци с несгодите на пустинята започнаха бурно да роптаят? Какви военни умения от едни хора, които до вчера бяха роби и всичко, което умееха, беше да бъркат кал и да пекат тухли? Разказът за тази битка насочва цялото ни внимание към хълма, където стоеше Моисей. Не откриваме нито дума за това кой се е бил и как се е бил, кой колко врагове е заклал. Всичко се решаваше там, горе, където стоеше вождът с вдигнатите ръце. Той беше като олицетворение на Божията сила и вдъхновяваше мъжете да се бият здраво. Като виждаха този достолепен и възрастен човек с вдигнати ръце, като си представяха какво му струва това, като виждаха и двамата му помощници, които държаха ръцете му, евреите получаваха прилив на сила и смелост. Те гледаха повече нагоре към него, отколкото към враговете.

Голгота вдъхновява християните, макар тя да е място на болка и унижение; вместо да забравят това място и да не си спомнят никога повече за него, те се взират в него и си припомнят, че там вдигнатите ръце на техния Вожд Господ Исус им спечелиха голямата победа. Всеки подвиг на някой християнин, всяка капка кръв, проляна заради вярата, всяка победа над изкушението вдъхновяват вярващите за борбите, които им предстоят. Пътят на вярата е път на борби, които могат да бъдат спечелени само с поглед към Исус, Начинателя и Усвършителя /Евр.12:2,3/.

